

“Espiritualitat i sida”

TROBADA MENSUAL DE PREGÀRIA (Núm. 73)

13 de juny de 2002
de 20,30 a 21 hores.

Text

De tots els ensenyaments donats pel Buda Sakyamuni, el buda històric, els que tracten sobre la impermanència i la mort i el preciós renaixement humà són de les més importants. Per una banda, enfrontar-nos al fet que la mort és inevitable, que el seu moment és incert i que només el coneixement espiritual ens servirà en aquests moments; i, per l'altra, identificar i valorar aquest preciós renaixement humà amb totes les seves qualitats i característiques afortunades, només ens poden portar a una conclusió: hem d'aprofitar tots els instants de la nostra vida com si fossin els últims.

En general, esperem amb impaciència els caps de setmana i les vacances, ja que aquests moments són els que utilitzem per a relaxar-nos i desconnectar. Tenim la tendència a distribuir la nostra vida en compartiments estancs, en tractar de separar les nostres emocions i sensacions en funció de les nostres activitats; així doncs tenim els nostres moments per treballar, per estar amb la família o per relaxar-nos i desconnectar de tot.

Però el que ha decidit seguir un camí espiritual, sigui aquest quin sigui, aviat descobreix que no es possible viure aquesta espiritualitat a temps parcial i amb uns horaris establerts. Ésser budista, cristià, musulmà o de qualsevol altra tradició, no és només quelcom que podem ésser unes hores al dia. Aquell que escull el camí dels valents seguint un camí espiritual, aviat compren, si és honest amb ell mateix, que el grau d'involucració ha de ser total i absolut, que seguir un camí amb el cor és en realitat una forma diferent de viure.

I el temps dedicat a l'esbarjo també ha d'estar impregnat d'aquesta idea. En realitat es tracta de mantenir en tot moment una motivació correcta, que no pot ésser una altra que l'amor i la compassió cap a tots els éssers que senten i el desig d'arribar a la il·luminació per poder alliberar-los del sofriment en què es troben immersors. Aquesta motivació es coneguda en el context del budisme mahayana com la ment de la *bodhicita* i és la porta d'entrada per desenvolupar les seves pràctiques.

Amb aquesta motivació en la nostra ment, tot el que fem es converteix en genuïna pràctica espiritual, i les nostres accions, paraules i pensaments seran veritablement profitosos, estem de vacances o no. No podem perdre el temps, perquè com diu un proverbi tibetà: “mai se sap què arribarà abans, sí el demà o la pròxima vida”. (*Agustin Navarro. Budiste tibetà de l'escola Galuppa*)

Pregària de dedicació de mèrits

Dediquem qualsevol energia positiva o virtut que haguem acumulat en aquesta pràctica perquè hi hagi pau en el món.

Perquè es guareixin tots els que estan malalts.

Perquè Sa Santedat El Dalai Lama, el Sant Pare Joan Pau II, i tots els mestres de totes les tradicions tinguin una llarga vida.

I sobre tot perquè tots els éssers sense excepció alguna, es vegin lliures del sofriment i arribin al suprem despertar, la il·luminació.

Que la *bodhicita* que no ha nascut,
neixi i creixi ara,
que la *bodhicita* que ja ha nascut
mai decreixi i que s'incrementi sempre.

Flames d'amor

L'ofertament d'un llantió és...

- Un signe que ens fa més conscients del desig de comunicar-nos amb el nostre Pare-Déu.
- Un símbol de la llum (vida plena) que posseïm dins del nostre cor.
- Amb la flama del llantió oferim una senzilla però profunda lloança i la manifestació dels nostres desitjos i sentiments.
- Es mostra del nostre esperit en pregària.

Podeu, si us plau, posar un llantió damunt l'altar recordant aquells qui estimem i que ja no són entre nosaltres perquè han assolit la plenitud promesa. També pregant pels familiars i amics afectats i per totes les nostres intencions.

Parenostre

Basílica de Santa Maria del Pi
Barcelona, 13 de juny de 2002
-Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós-